

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 138/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátska kancelária Granec, spol. s r.o., Kováčska 28, Košice, proti „uzneseniu Mestského súdu Košice sp. zn. 14D/174/2019, Dnot 49/2024, ktorým bola [REDAKOVANÉ] uložená povinnosť zložiť ponúknutú kúpnu cenu za predmetné nehnuteľnosti na účet notára“, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 20. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd napadnutým uznesením Mestského súdu Košice označeným v záhlaví tohto rozhodnutia. Požaduje zrušenie napadnutého uznesenia mestského súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie, ako aj priznanie náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka v napadnutom dedičskom konaní po poručiťovi, v ktorom bola nariadená likvidácia dedičstva, sa zúčastnila ponukového konania na predaj majetku tvoriaceho likvidačnú podstatu. Išlo o nehnuteľnosti, záhrada v podiele 1/1 a dve parcely (ostatné plochy) v podiele 1/57, tvoriace prístupovú cestu k záhrade. Notár ako súdny komisár vyhlásil uznesením z 25. septembra 2025 ponukové konanie, v ktorom určil jeho podmienky, medzi iným aj to, že víťazom ponukového konania bude záujemca, ktorý v stanovenej lehote ponúkne za predmet speňaženia najvyššiu sumu a splní všetky ostatné podmienky ponukového konania. V rámci vyhodnotenia ponúk (zápisnica z 20. novembra 2025) sa víťazom stala iná osoba ako sťažovateľka. V predmetnej zápisnici je konštatované, že víťazovi bude

uznesením mestského súdu uložená povinnosť zložiť ponúknutú kúpnu cenu za nehnuteľnosti na účet povereného notára.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľka namieta, že napadnutú zápisnicu súdneho komisára je potrebné považovať za uznesenie mestského súdu. Tvrdí, že v rámci zápisnice o vyhodnotení ponukového konania bola víťazovi (z jej pohľadu uznesením Mestského súdu Košice) uložená povinnosť zložiť ponúknutú kúpnu cenu za predmetné nehnuteľnosti, čo považuje za problematické, pretože došlo k porušeniu predkupného práva sťažovateľky ako spoluvlastníčky dvoch parciel tvoriacich prístupovú cestu k záhrade. Vychádzajúc z uvedeného, tvrdí, že napadnutým procesným úkonom došlo k porušeniu jej označených práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka arbitrárnosti a ústavnej neudržateľnosti napadnutého rozhodnutia povereného notára ako súdneho komisára, a to z dôvodu nesprávneho vyhodnotenia ponukového konania v rámci likvidácie dedičstva, ktorým nebolo rešpektované predkupné právo sťažovateľky, čím malo zároveň dôjsť aj k porušeniu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Ochrana ústavnosti nie je výlučnou úlohou ústavného súdu, ale všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Aj pre všeobecné súdy vyplýva priamo z ústavy (čl. 46 ods. 1) povinnosť chrániť v konaní a pri rozhodovaní nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, preto sa subsidiárna právomoc ústavného súdu uplatní až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. napr. IV. ÚS 236/07). Ak teda právny poriadok poskytuje sťažovateľovi iné právne prostriedky ochrany práv garantovaných ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, a to aj v podobe možnosti uplatnenia riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov v konaní pred všeobecným súdom, nemôže sa pred ich vyčerpaním domáhať úspešne ochrany práv v konaní pred ústavným súdom. Konanie pred ústavným súdom predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, III. ÚS 114/2010, III. ÚS 5/2013).

7. Vyčerpanie právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje na účinnú ochranu základných práv a slobôd a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, je jednou z podmienok prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda aj podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom [§ 55 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde]. V prípade jej nesplnenia platí, že ústavná sťažnosť je neprípustná. Výnimkou z tohto pravidla je situácia, keď sťažovateľ preukáže, že právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, nevyčerpal z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Dôkazné bremeno pri preukazovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa je na sťažovateľovi.

8. Z príloh ústavnej sťažnosti vyplýva, že v rámci dedičského konania pri likvidácii dedičstva súdny komisár vyhotovil zápisnicu z vyhodnotenia ponukového konania, v ktorej po preskúmaní zaslaných ponúk vyhlásil za víťaza ponukového konania inú osobu ako je sťažovateľka. Kvalifikovaný právny zástupca sťažovateľky, ktorý bol prítomný pri tomto úkone, proti tomu vyhláseniu nevzniesol námietky a vzal na vedomie, že víťazom sa stala iná osoba ako sťažovateľka.

9. Podľa § 16 ods. 2 Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“) rozhodnutia vydané notárom a úkony vykonané notárom na základe poverenia sú rozhodnutiami a úkonmi súdu prvej inštancie.

10. Ústavný súd bez ambície posúdiť povahu predmetného procesného úkonu súdneho komisára konštatuje, že sťažnosť je *prima facie* neprípustná, keďže v prípade, ak ide o rozhodnutie notára ako súdneho komisára (a sťažovateľka tento úkon v ústavnej sťažnosti za rozhodnutie považuje), proti takémuto rozhodnutiu bolo prípustné odvolanie (§ 69 CMP). V prípade, že predmetné vyhlásenie notára je iným procesným úkonom, bolo potrebné, aby advokát prítomný pri vyhlásení víťaza ponukového konania podal námietky proti tomuto procesnému úkonu, ktoré by nevyhnutne viedli k vydaniu rozhodnutia súdneho komisára vo forme uznesenia, ktoré by bolo napadnuteľné odvolaním (§ 69 CMP). Možno tak, uzavrieť že sťažovateľka disponovala účinným a dostupným prostriedkom ochrany jej práv proti vyhláseniu víťaza ponukového konania.

11. Ústavný súd v súvislosti so skúmaním podmienok konania o podanej ústavnej sťažnosti v rámci jej predbežného prerokovania z priloženej zápisnice zistil, že sťažovateľka nevzniesla námietky proti vyhláseniu víťaza ponukového konania. Z ďalšieho priloženého dokumentu označeného ako „Vyhodnotenie ponúk k ponukovému konaniu – vyjadrenie“, vyplýva, že sťažovateľka z dôvodov uvedených v tomto vyjadrení sa aj naďalej považuje za jedinou osobu, ktorá splnila všetky záväzné podmienky ponukového konania, pričom nie je zrejmé, ako súdny komisár vyhodnotil toto podanie, ani to, či a akým spôsobom sa sťažovateľka domáha jeho vybavenia.

12. Meritórne preskúmanie ústavnej sťažnosti sťažovateľky ústavným súdom v situácii, keď nevyužila žiadny právny prostriedok ochrany svojich základných práv v rámci dedičského konania, by bolo porušením princípu subsidiarity ako atribútu vzťahu medzi ústavným súdom a sústavou všeobecných súdov, na ktorom je založené rozhodovanie o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 728/2016).

13. Sťažovateľka ani netvrdila (tým menej preukazovala), že v konkrétnych okolnostiach veci nevyužila jej dostupný opravný prostriedok nápravy porušenia jej označených práv z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a preto zo strany ústavného súdu neprichádza do úvahy ani prípadný

postup podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd z dôvodov hodných osobitného zreteľa neodmietne (inak neprípustnú) ústavnú sťažnosť.

14. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť smerujúcu proti napadnutému procesnému úkonu notára ako súdneho komisára odmietol z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

15. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, zaoberať sa ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľky stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. februára 2026

Peter Molnár
predseda senátu